

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w U.
przeciwko M. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 lutego 2010 r.,

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia

pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 28 marca 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. Sąd Rejonowy w P. – IV Wydział Pracy – postanowieniem z 31 stycznia 2008 r. odrzucił apelację pozwanego M. K., reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, z powodu nieuiszczenia opłaty stałej lub stosunkowej. Na postanowienie zażalił się pozwany, skarżąc je w całości, wnosząc o jego uchylenie i przyjęcie apelacji do rozpoznania. Sąd Okręgowy w W. – XII Wydział Pracy – postanowieniem z 28 marca 2008 r. oddalił zażalenie. Pozwany złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia opłaty od apelacji. Postanowieniem z 28 maja 2008 r. Sąd Rejonowy w P. – IV Wydział Pracy – oddalił wniosek. Pozwany zażalił się na powyższe postanowienia. Postanowieniem z 4 sierpnia 2008 r. Sąd Rejonowy

zażalenie odrzucił. Pozwany zażalił się na powyższe postanowienie. Sąd Okręgowy w W. – XII Wydział Pracy – postanowieniem z 9 października 2008 r. zażalenie oddalił.

Pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wskazanych orzeczeń Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy; 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Ponadto § 2 stanowi, że skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego.

Jak podkreślono w postanowieniu Sądu Najwyższego z 27 października 2005 r., V CNP 23/05, LEX nr 186767, skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako pismu procesowemu postawione zostały wysokie wymagania. Skarga ta – podobnie jak skarga kasacyjna – oprócz warunków formalnych określonych w art. 424⁵ § 2 k.p.c. powinna spełniać warunki należące do istoty skargi (jej treści), które można określić, jak w przypadku skargi kasacyjnej, mianem jej "cech kreatywnych". Każde z sześciu wymagań z art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*

(postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 kwietnia 2007 r., I BP 18/07, Lex nr 489024, 8 stycznia 2008 r., I BP 48/07, Lex nr 442671, 20 listopada 2006 r., I BP 11/06, OSNP 2007, nr 21-22, poz. 319).

Wniesiona skarga nie spełniała większości powołanych wyżej konstrukcyjnych składników skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Przede wszystkim nie wskazano podstaw skargi oraz ich uzasadnienia, nie wskazano przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Poza tym skarżący nie wnioskował o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, lecz o uchylenie postanowień Sądu Okręgowego i przekazanie do ponownego rozpoznania. Już choćby te uchybienia kwalifikują skargę jako niedopuszczalną.

W związku z powyższym, wniesiona skarga, jako niespełniająca wymagań z art. 424⁵ § 1 podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).